

Gemeente van Christus,
Inwoners van Veenhuizen
Lieve mensen

Als je iets belangrijks hebt aan te kondigen, dan zoek je daar een passende plek voor en een geschikt moment. Als je je vrienden of familie wilt vertellen dat je kind verwacht, vertel je dat niet per email, maar het liefst tijdens een feestelijk etentje. Als iemand een belangrijke prijs krijgt uitgereikt, gebeurt dat op een podium dat een beetje is aangekleed, of op een ereschavot. Zelfs bij reality-programma's op TV, zoals *Expeditie Robinson* en *Big Brother* worden de nominaties bekend gemaakt in een feestelijke omgeving of bij een kampvuur. En de finale van *Idols* of van *X-factor* zal plaatsvinden in een spectaculaire show. Zo hoort dat: tromgeroffel, spotlights en applaus!

Wat dat betreft lijkt het kerstverhaal het goed te doen. Er zijn engelen die de boodschappen overbrengen en de geboorte van de pasgeboren Jezus vertellen. Een hemelse lichtshow en een cast van de beste engelenkoren. En terecht, want dat is me nogal een boodschap! Paulien las het voor:

'Wees niet bang, want ik kom jullie goed nieuws brengen, waar het hele volk blij van zal worden: vandaag is in de stad van David een redder geboren. Hij is de Messias en de Heer!'

Alstublieft – dat mag inderdaad een boodschap heten. En wat een show!

Maar er is ook iets vreemds aan de hand met deze aankondiging. Want wie verwacht je nou als publiek bij zo'n prachtige aankondiging? Koningen, ministers, voorname mensen? En in wat voor mooi gebouw zou dit nou moeten plaatsvinden? In de tempel. In de stadsschouwburg van Jeruzalem. In het paleis van de koning. Maar nee! Het is gewoon in het veld, ergens ver buiten de stad. En het enige publiek is een stelletje ruwe herders met hun stomme schapen... Niks voornaams, niks belangrijks. Je zou zeggen: hier is een vergissing in het spel! Waarom wordt zoiets belangrijks tegen zulke onbelangrijke mensen verteld? En waarom is deze show op een plek die niemand vinden kan?

En weet je wat het vreemde is van het hele verhaal? Er komt wel een koning in voor! Judith las ons voor over de keizer – jawel, de keizer van

het Romeinse Rijk, de belangrijkste man op aarde van die tijd. Je zou nu zeggen: president Bush. Maar hem wordt dit grote nieuws niet verteld, hij was veel te druk met zijn eigen dingen bezig. Hij wilde weten hoe groot zijn rijk was, hij ging een volkstelling houden. Hij wilde weten hoe machtig hij wel niet was en over hoeveel mensen hij de baas kon spelen! En midden in dat verhaal lopen dan twee eenvoudige mensen rond: Jozef en Maria. Ook zij moesten zich laten registreren, helemaal in het verre Bethlehem – het is altijd hetzelfde liedje met de machthebbers: ze sturen je van het kastje naar de muur!

En iedereen is daar druk mee. De hele samenleving stond in het teken van deze volkstelling. Net als een paar weken geleden bij ons: iedereen is druk met de Tweede-Kamerverkiezingen. Dat is belangrijk, dat is allemaal in het belang van het land. Maar het gevolg is wel dat er voor de hoogzwangere Maria en de bezorgde Jozef geen plaats meer is. Ze konden niet eens meer een normale hotelkamer vinden en kwamen terecht in een stinkende, gure stal. Nota bene! Terwijl juist daar, zo vertelt ons verhaal, terwijl juist daar het belangrijkste nieuws gebeurt: er wordt een Redder geboren – God op aarde!

Maar ja, wie kon dat ook weten? Je kunt als eenvoudige herbergier toch niet ruiken dat deze zwangere vrouw zo'n belangrijk kind gaat krijgen? Je kunt het toch niemand kwalijk nemen? Zijn hotel zat vol met belangrijke en goedbetalende mensen. Nogal wiesdes – hij moet tenslotte ook zijn gezin onderhouden!

Kijk, wij zijn bekend met dit verhaal, wij horen er niet meer van op! Het kindje Jezus hoort in een stal en in een voerbak. We vinden het zelfs wel een beetje romantisch! Maar eigenlijk is dat het natuurlijk helemaal niet! Het is eigenlijk van de gekke! Zoiets belangrijks, zoiets groots, zoiets moois, als de geboorte van de Redder van mensen, zou eigenlijk groots moeten worden aangekondigd en bovendien zou het in een paleis moeten plaatsvinden, of minstens in het Hiltonhotel!

Dat is het vreemde van het kerstverhaal. Voor deze God, voor deze Redder is helemaal geen plek in ons leven. Toen niet en nu ook nog niet. Het is echt allemaal nog niet zo anders – wij kijken toch ook het liefst

omhoog, naar de belangrijke mensen? Wij voegen ons toch ook het liefst bij de gebeurtenissen waar de meeste mensen bij horen? Wij kijken toch ook naar programma's die iedereen goed vindt? Het zou ons ook ontgaan zijn, ben ik bang!

Kijk maar eens goed naar dat tafereel dat Dagmar ons heeft voorgelezen. Een vieze stal (maar hopen dat 'ie net is uitgemest), een geïmproviseerd bedje in een voerbak (maar hopen dat het geen varkenstrog was). Twee vermoeide, eenvoudige en arme mensen die gelukkig zijn met hun eerste kindje. Zouden wij daar aandacht aan schenken? Is het zo anders dan de zwervers in portieken met hun versleten Albert Hein-tassen? Is het zo anders dan de drugshoertjes? Is het anders dan verhalen van uitgeprocedeerde asielzoekers?

Nee, het kerstverhaal is geen romantisch verhaal. Het kerstverhaal is niet knus en warm. Het kerstverhaal is een schrijnend verhaal en een bijtend verhaal. Het is een aanklacht tegen een wereld die zichzelf zo belangrijk vindt dat het geen plaats meer biedt aan een God die zich wil bekommeren om eenvoudige mensen. Het confronteert ons met onze afkeer van het kleine en beperkte en gebrokene.

Geen romantisch verhaal. Maar wel een *goed* verhaal. Het is een verhaal dat ons wijst waar wij God kunnen vinden. Niet in het belangrijke en grote, niet in de kracht en de macht, niet in glamour en glitter, niet in fijne warme gevoelens van harmonie en knusheid... maar in het eenvoudige, het onaanzienlijke, het verachtelijke, het hulpeloze.

God klopt al lang niet meer op onze voordeuren – God staat aan de achterdeur. De achterdeur van onze samenleving (net als de herders in ons verhaal), de achterdeur van ons levensverhaal (kun je dieper vallen dan een kind te baren in een stal), aan de achterdeur van ons kunnen. God klopt aan de achterdeur, maar herkennen wij Hem wel in degen die daar staat? De Herders herkenden Hem in dat kindje van die twee arme mensen. Herkennen wij Hem nog?

Amen